

Cuprins

Prefață	5
Introducere	7
Capitolul 1 / Pacientul 101006 JDS	15
Capitolul 2 / O idee simplă	44
Capitolul 3 / Licăriri în întuneric	70
Capitolul 4 / Evrika, Texas	105
Capitolul 5 / Cei trei „E“	125
Capitolul 6 / Ispitirea sorții	156
Capitolul 7 / Himera	187
Capitolul 8 / În urma „goanei după aur“	201
Capitolul 9 / Este timpul	207
Mulțumiri	219
Anexa A / Imunoterapii existente în prezent și care urmează să apară	223
Anexa B / Rezumat al progresul major către soluția salvatoare	230
Anexa C / Scurtă relatare a unor mărturii anecdotice despre boală, civilizație și căutarea imunității	237
Recomandări	252
Note	253
Despre autor	333

Prefață

„Aveam impresia pe atunci, și încă o am, că în oameni ar trebui să existe un mecanism imunologic înnăscut pentru o apărare naturală împotriva cancerului.“

Lewis Thomas, 1982

Cancerul e viu. Este o celulă normală care a suferit mutații și s-a modificat, continuând să se modifice în corp. Din păcate, un medicament pentru cancer nu suferă mutații și nu se modifică.

El poate să otrăvească sau să înfometeze tumoarea pentru un timp, dar, indiferent care celule canceroase rămân, acestea vor continua să sufere mutații. O celulă este îndeajuns. Medicamentul dansează cu cancerul, însă cancerul dansează încontinuu.

Drept urmare, este improbabil ca acest tip de medicamente să vindece vreodată cu adevărat cancerul.

În corpul nostru se află, însă, celule ucigașe, cercetași și soldați, o rețea dinamică de celule, mai agilă decât orice cancer. Ea este sistemul nostru imunitar, un mecanism activ de apărare la fel de vechi ca viața.

Acest sistem se schimbă. Se adaptează. Învață, își amintește și reacționează la boli noi pas cu pas.

El e cel mai bun instrument al nostru în vindecarea cancerului.

Și am descoperit, în sfârșit, cum să-l descătușăm.

Iată soluția salvatoare!

Introducere

„Medicul bun tratează boala; medicul extraordinar
îl tratează pe pacientul care are boala.“

Sir William Osler, 1849–1919

Până nu demult, au existat trei metode principale de tratare a cancerului. De cel puțin trei secole, există chirurgia. La ea s-a adăugat, în 1896¹, radioterapia. Apoi, în 1946, cercetările din domeniul războiului chimic au condus la utilizarea unui derivat al iperitei pentru distrugerea celulelor canceroase. Aceste substanțe otrăvitoare au constituit fundația chimioterapiei.

La ora actuală se estimează că aceste tehnici care implică „a tăia, a arde și a otrăvi“ sunt capabile să vindece cancerul la aproape jumătate dintre oamenii afectați de această boală. Și e un lucru remarcabil, o adevărată realizare medicală. Dar asta înseamnă că jumătatea cealaltă a pacienților bolnavi de cancer sunt abandonați. Anul trecut, acest lucru a însemnat numai în Statele Unite aproape 600 000 de oameni care au murit din cauza acestei boli.

Lupta nu a fost niciodată dreaptă. Am pus niște simple medicamente să lupte împotriva unor versiuni mutante ale celulelor noastre, încercând să le distrugă pe cele rele în timp ce le

cruțau pe cele bune și făcându-ne să ne fie rău în acest timp. Și facem acest lucru de foarte mult timp.

Însă acum am adăugat o abordare nouă și foarte diferită – una care nu acționează direct asupra tumorii, ci asupra sistemului imunitar.

Sistemul nostru imunitar a evoluat de-a lungul a 500 de milioane de ani, devenind un sistem de apărare naturală personalizată și eficientă împotriva bolii. El este o structură biologică complexă care are o misiune aparent simplă: să depisteze și să distrugă orice nu trebuie să existe în corpul nostru. Celulele sistemului imunitar patrulează constant, sute de milioane dintre ele circulând prin corp, strecurându-se în organe și ieșind din ele, căutându-i și distrugându-i pe intrușii care ne fac să ne îmbolnăvim și pe celulele din corp care au fost infectate, au suferit mutații sau funcționează anormal – celule precum cele canceroase.

Iar acest lucru aduce în discuție următoarea întrebare: de ce sistemul imunitar nu combate deja cancerul?

Răspunsul este că el o face sau încearcă să o facă. Dar cancerul folosește trucuri pentru a se ascunde de sistemul imunitar, pentru a ne dezactiva mecanismele de apărare și a evita lupta. Dacă nu schimbăm regulile, nu avem nicio șansă.

Imuno-oncologia este abordarea care lucrează pentru zădărnicierea stratagemelor, demascarea tumorii, descătușarea sistemului imunitar și reînceperea bătăliei. Ea diferă fundamental de celelalte abordări oncologice deoarece nu acționează deloc asupra tumorii, nu în mod direct. În schimb, ea pune în libertate celulele ucigașe din sistemul imunitar natural, îngăduindu-le să-și îndeplinească sarcina pentru care au fost create.

Cancerul este noi. Este greșeala care lucrează. În mod regulat, niște celule din corp încep să acționeze independent, cromozomii lor sunt făcuți praf de către particule de lumină solară sau toxine, suferind mutații ca urmare a acțiunii virusurilor ori a factorilor genetici, a vârstei sau purei entropii. Majoritatea acestor mutații îi sunt fatale celulei, dar câteva supraviețuiesc și se divid.

În 99,9999% din timp, sistemul imunitar reușește să recunoască celulele mutante și să le distrugă. Problema este acel procent de 0,0001% de celule escroace, pe care sistemul imunitar nu le recunoaște drept intruse și pe care nu le distruge. În loc de asta, într-un final, acel procent de 0,0001% îl distruge pe om.²

Cancerul e diferit. El nu se anunță așa cum o face gripa sau orice altă boală ori chiar o așchie. Nu pare să dea alarma în interiorul corpului sau să provoace o reacție imunitară ori să manifeste simptome ale unei lupte imune: nu există febră, inflamație sau ganglioni limfatici umflați, nici măcar un fonfăit. În schimb, tumoarea e descoperită pe neașteptate, un oaspete nedorit care a crescut și s-a răspândit în corp, uneori de ani de zile. Adeseori, în acel moment este prea târziu.

Pentru mulți cercetători din domeniul oncologiei, această aparentă lipsă a reacției imunitare la tumoare a însemnat că obiectivul de a *ajuta* să se producă o reacție imunitară la cancer e zadarnic – deoarece nu exista nimic care să ajute. S-a presupus că tumoarea este o parte din noi într-o măsură mult prea mare ca să fie percepută drept „străină”. Însuși conceptul de imuno-oncologie părea fundamental greșit.

De-a lungul istoriei, medicii au consemnat însă cazuri rare de pacienți bolnavi de cancer care aparent s-au vindecat. În perioada anterioară apariției științei, aceste „remisii spontane” au fost privite ca o lucrare de magie sau ca o minune; în realitate, ele sunt lucrarea unui sistem imunitar trezit.